

podléhá přihlášce ke konkursu, takže podle § 6 konk. ř. z roku 1914 po prohlášení konkursu nemohl již býti uplatňován proti žalované firmě žalobou. V souzeném případě byl podle spisů krajského soudu v B. K 35/29 na jmění žalované firmy prohlášen konkurs usnesením ze dne 14. října 1929 a usnesení toto téhož dne vyvěšeno na soudní desce konkursního soudu (§ 2 konk. ř. ze dne 19. prosince 1914 čís. 337 ř. zák.). Podléhal-li žalobcův nárok, jak doličeno, mimospornému řízení, upravenému v §§ 102 a násl. konkursního řádu o přihlášení pohledávek konkursních věřitelů, byl pořad práva vyloučen. Bylo na žalobci, by svou pohledávku přihlásil ke konkursnímu řízení (§ 103 a násl. konk. ř.), aby mohla býti přezkoumána při zkušebním roku (§ 105 cit. konk. řádu), a, kdyby byla při tomto roku popřena, mohl se domáhati jejího určení podle § 110 a násl. téhož konk. ř. čís. 337/1914 ř. z. Podal-li žalobce, nedbaje těchto ustanovení, po zahájení konkursního řízení žalobu na úpadyňi a bylo-li o této žalobě zavedeno procesní řízení, je celé toto řízení postiženo zmatečností podle § 477 čís. 6 c. ř. s. (sb. n. s. 2327). Tato zmatečnost nebyla napravena ani tím, že konkursní správce vstoupil do sporu a že vlastně celé řízení s ním bylo provedeno a rozsudky proti němu vydány, ježto nejde o zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s., která by mohla býti zhojena dodatečným schválením zákonného zástupce, nýbrž o zmatek podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a rozepře zůstala i po vstoupení konkursního správce touž rozepří, kterou zahájil žalobce proti úpadyňi. Ježto v této věci byl pořad práva vyloučen, nebyly nižší soudy povolány k zahájení řízení a k rozhodnutí. K této zmatečnosti bylo hleděti z úřadu (§§ 471 čís. 7, 477 čís. 6, 494, 513 c. ř. s.).

Čís. 13479.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Nárok na úpravu pachtovného podle § 6 vl. nař. má jen pachtýř zemědělského pozemku, který tohoto pozemku používá k zemědělské výrobě v užším slova smyslu, t. j. k dobývání plodin, jichž pěstování spadá pod pojem rolnické výroby. Nemá ho pachtýř, který na pachtovaných pozemcích vysévá semena stromků a pěstuje stromky mimo rámec národní potřeby svého vlastního hospodářství.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1934, R I 113/34.)

Soud první stolice nevyhověl návrhu pachtýřů na úpravu pachtovného podle § 6 vl. nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Rekursní soud, potvrdiv usnesení prvního soudu, nepřiznal navrhovatelům nárok na úpravu pachtovného, protože na spachtovaných pozemcích provozují školkaření (pěstování stromků s výsevem semen). Dovolací rekursy, uplatňující nezákonnost tohoto rozhodnutí, nejsou

opodstatněné. Nárok na úpravu pachtovného podle § 6 vlád. nař. ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. přísluší jen těm pachtýřům zemědělských pozemků (§ 1 zmíněného vládního nařízení), jimž je zemědělská výroba hlavním zdrojem důchodu. Při výkladu slov »zemědělský pozemek« a »zemědělská výroba« jest uvážiti důvod a účel vládního nařízení. Podle důvodové zprávy, podané vládě pod čís. min. zeměděl. 85556/VII A 1933, bylo účelem tohoto opatření upravití změnou cenovou relaci plodin, hlavně obilnin, a to nejen tam, kde pachtovné bylo vyjádřeno v pšenici nebo v žitě, nýbrž i při pachtovném ryze peněžitém, k čemuž vedla úvaha, že i peněžitá suma pachtovného je výsledkem kalkulace o určitém množství hlavních obilnin (pšenice nebo žito) a o ceně platné v době uzavření smlouvy. Z doslovu vládního nařízení čís. 164/1933 v souvislosti s důvodovou zprávou je zřejmo, že nárok na úpravu pachtovného má přijíti k dobru jen takovému pachtýři zemědělského pozemku, jenž tohoto pozemku používá k zemědělské výrobě v užším slova smyslu, to jest k dobývání plodin, jichž pěstování spadá pod pojem rolnické výroby. Navrhovatelé však na spachtovaných pozemcích nepěstují takové »plodiny«, nýbrž vysévají semena stromků a pěstují stromky mimo rámec naturální potřeby svého vlastního hospodářství; neprovozují tedy na spachtovaných pozemcích »zemědělskou výrobu«, pročez se nižší soudy nedopustily nezákonnosti, nepřiznavše jim nárok na úpravu pachtovného podle § 6 vládního nařízení.

Čís. 13480.

Zavázal-li se manžel soudním smírem zaplatiti manželce na úplné vyrovnání jakýchkoliv nároků z jakéhokoliv důvodu, zejména pak z důvodu výživného za dobu minulou, přítomnou i budoucí jednotnou částku, aniž uvedeno, co vypadá na výživné, nelze na základě tohoto soudního smíru povolit na manželovo výslužné exekuci podle druhého odstavce § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., nýbrž jen podle prvního odstavce téhož paragrafu.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1934, R I 387/34.)

Manžel zavázal se soudním smírem zaplatiti manželce 5.000 Kč. K vydobytí tohoto nároku navrhla manželka proti manželovi povolení exekuce zabavením dvou třetin výslužného manžela s omezením, že mu musí zůstatí volným roční příjem 3.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníkovu potud, že povolil exekuci zabavením jen jedné třetiny výslužného dlužníkovy s omezením, že mu musí zůstatí volných ročně 4.000 Kč. Důvody: Jest přisvědčiti rekursu, pokud první soud povolil zabavení dvou třetin výslužného s omezením, že dlužníku musí zůstatí volných 3.000 Kč ročně. Strana vymáhající a s ní i soud první stolice vycházejí patrně z předpokladu, že jde o pohledávku výživného ve smyslu odst. (2) § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924 čís. 177 sb. z. a n. Avšak v rozsahu tu stanoveném je možná exekuce jen na pohledávky výživného příslušejí-